

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. Трън, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТРЪН, II - РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР С. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА СП. АЧАНОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР С. ПЕТРОВ Гражданско дело № 20221740100127 по описа за 2022 година

Районен съд – Трън е сезиран с искове, предявени от В. Г. Д., с ЕГН: *****, с адрес: ***, чрез адв. И. М.- АК-Перник, срещу Главна Дирекция „Гранична полиция“ към МВР, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Княгиня Мария Луиза“ №46.

Исковата претенция изменена по реда на чл.214 от ГПК/ е за присъждане на сумата от 922.78 лева, представляваща дължимо допълнително трудово възнаграждение за положен от него труд през нощните часове за една година назад от за времето от 25.05.2019г. до 10.07.2020г./, ведно със законната лихва за забава от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на дължимото.

Съдът намира, че е сезиран обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 262 вр. с чл.261 вр. с чл.247 от КТ, вр. с чл.178 ал.1 т.3, вр. с чл.187 ал.4 вр. с ал.1 от ЗМВР, вр. с чл.86 ал.1 от ЗЗД

Ищецът твърди, че е служител в структурата на МВР от 25.10.2002г., в частност Гранично полицейско управление- Трън към Регионална дирекция „Гранична полиция- Драгоман при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР. Съгласно Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ като такъв бил със статут на държавен служител. През периода 2019г.- 2022г. полагал труд на длъжност: старши полицай в група «Охрана на държавната граница» в Гранично полицейско управление - Трън към Регионална дирекция „Гранична полиция - Драгоман. Същото е на структурно подчинение към Главна дирекция "Гранична полиция" /ГДГП/ в МВР. Моли, съдът да приеме, че искът правилно е насочен към ГДГП- МВР като ответник. На основание чл.37, ал.2 вр. с ал.1, т.1 от ЗМВР, ответникът в лицето на ГДГП- МВР е пасивно процесуално легитимиран по делото, тъй като е самостоятелно юридическо лице.

Предвид непрекъсваемия работен процес, ищецът полагал труд на смени- 8, 12 или

24 часови, съобразно утвърден от Началника на районното управление график. За периода 01.09.2016г. до 31.12.2016г. полагал труд на смени, при сумарно изчисляване на работното време. В периода от 01.09.2016г. до 31.12.2016г. работното време е изчислявано сумарно по месеци, а от 01.01.2017г. и понастоящем на тримесечие. Съгласно чл. 176 от ЗМВР, брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МБР се състои от основно и допълнителни. В чл.178, ал.1, т.3, от ЗМВР е предвидено, че към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплаща и такова за извънреден труд, а също и за нощен - чл.179, ал.1, пр.2 от с. 3. Понятието „нощен труд“ намира своето легално определение в чл.140 от Кодекса на труда /КТ/, съгласно който: ал.1 - нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 35 часа. Нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа; ал.2 - Нощен е трудът, който се полага от 22.00 ч. до 06.00 ч. Следователно коефициентът се определя като нормалната продължителност от 8 часа дневен труд се раздели на нормалната продължителност от 7 часа нощен труд или $8:7=1.143$. Условието и редът за заплащане на последното се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а размерът - с негова заповед, в случая - заповеди № 81213-791 от 28.10.2014 год. и № 81213-1429 от 23.11.2017 год. Съгласно чл.187, ал. 1 и ал.3 от ЗМВР, за работещите на 8, 12 или 24-часови смени работното време се изчислява сумирано, за тримесечен период, вкл. при полагане на труд и през нощта - между 22.00 и 06.00 часа, като в този промеждутък работните часове не следва да надвишават средно 8 за всеки 24-часов период. За служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение - ал.5 и ал.6 от цитираната разпоредба. Според ал.9 на чл.187 от ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отпих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

През периода 15.11.2016 год. - 30.05.2019 год. са действали Наредба № 81213-407 от 11.08.2014 год., Наредба № 81213-592 от 25.05.2015 год., Наредба № 81213-776 от 29. 07.2016 год. и Наредба № 81213-908 от 02.08.2018 г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в Министерството на вътрешните работи за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности, издадени от министъра на вътрешните работи. В чл.3, ал.3 от първите три и чл.1, т.1 /Наредбата от 2018г./ наредби е предвидена възможността за полагането на труд и през нощта - между 22.00 и 06.00 часа, при работа на смени, като работните часове не следва да надвишават средно 8 за всеки 24-часов период. С първата от тях (чл.31, ал.2) изрично е уредена редуцията на часовете положен нощен труд към дневен, при сумирано отчитане на отработеното време. За целта общият брой часове нощен труд за отчетния период се умножава с коефициент 0.143. Тази наредба е отменена с приемането на втората, в сила от 01.04.2015 год. Тя пък е отменена с решение по адм. дело № 5450/2016 год. на ВАС, в сила от датата на постановяването му и обнародвано. В периода от отмяната до издаването и обнародването на третата наредба - на 02.08.2016 год., отново приложима е била първата, предвиждаща преизчисляване на нощния труд в дневен. В трите последващи наредби - от 2015 год., 2016 год. и от 2018г., липсва уредба за преобразуването на часовете положен нощен труд към дневен. Липсата й

следва да се преодолее посредством аналогично приложение на друг, уреждащ сходна материя - чл.9, ал.2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, която предвижда, че при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, усглановени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. С чл.140, ал.1 от КТ, отново приложим аналогично, е определена нормална продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица - до 35 часа или до 7 часа за нощ. Т.е. коефициентът за преизчисляване на нощния труд в дневен възлиза на 1.143, като частно на нормалната продължителност за дневния труд от 8 часа (вкл. и според чл.187, ал.1отЗМВР) и тази за нощния от 7 часа. За положения нощен труд работещите се компенсират по два направления - посредством увеличение на часовата ставка и посредством преизчисляване на нощните часове в дневни, с последващо съобразяване продължителността на работния ден. Затова, ако последната е надвишена, разликата (надвишението) ще се яви извънреден труд, конто следва да бъде компенсиран/заплатен.

За периода 01.07.2019г.-01.07.2022г. ищецът е положил общо 809 часа нощен труд, който преизчислен с коефициента 1.143 възлиза на 925 часа. Преизчисляването на нощния към дневен труд води до извънреден труд от 244 часа, конто следва да му бъде допълнително заплатен от ответника. При изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50% съгласно чл.187 ал.6 от ЗМВР, всеки извънреден час, следва да бъде компенсиран по 6.6 лв., т.е. задължението на ответника към мен за целия период възлиза на 766,00 лв.

Искането е съда да постанови решение, с което да осъди Главна дирекция „Гранична полиция“ /ГДГП/ в МВР да заплати на ответника:

1. На основание чл. 178, ал. 1, т. 3вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР, полагащото му се парично възнаграждение, в размер на 766.00 лв., представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 116 часа за целия процесен период 01.07.2019г. - 01.07.2022г. по конкретния иск, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143.

2. На основание чл.84 ЗЗД сумата от 70 лева, представляваща лихва за забава върху неизплатеното възнаграждение за извънреден труд от 766 лева, считано от датата, следваща изискуемостта на всяко вземане (26-то число на месеца, следващ тримесечието, през който трудът е положен) в периода от 01.07.2019г. до датата на подаване на ИМ.

3. На основание чл.86, ал.1 от ЗЗД - законоустановената лихва върху дължимата сума на посоченото възнаграждение, считано от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане.

Впоследствие е направено изменение на исковата претенция за сумата 922.78 лева за отработени 624 часа нощен труд, който приравнен в дневен такъв е 713 часа. Като основаниято е не първоначалното за обезщетение за положен извънреден труд както е развито в исковата молба, а за допълнително възнаграждение за положен от него труд през нощните часове за времето от 22.00ч. до 06.00ч. за процесния период. Равняващ се на 89 часа или главница в размер на 751,71 лева за периода от 25.05.2019г. до 10.07.2020г. , както и лихва в размер на 171,07 лева за същия период.

Ответникът, в законоустановения срок от един месец от връчването на съобщението по установените в ГПК способы е депозирал отговор. В него оспорва

изцяло предявените срещу Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР искове като недоказани, както по основание, така и по размер.

Неоснователни са претенциите за осъждане на ГДГП-МВР да заплати на ищеца сумата от 766 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен труд през нощта от 22:00 до 06:00 часа, за периода 01.07.2019 г. - 01.07.2022 г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент „1,143“, ведно със законната лихва върху сумата до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от 70 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 01.07.2019 г. - 01.07.2022 г.

За процесния период ищецът е изпълнявал служебните си задължения на 12 или 24-часови (дневни и нощни) работни смени, съгласно месечни графици, като отработеното време се е изчислявало сумирано. В резултат на това сумирано изчисляване, чрез прихващане на положителните с отрицателните разлики на отработеното време за процесния период, е формиран резултат, който при надвишаване на нормата работни часове му е заплащан на основание разпоредбата на чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, като извънреден труд. От 07.07.2020 г. са обнародвани и са влезли в сила изменения и допълнения в ЗМВР, едната от които е в чл. 187, като е създадена нова ал. 4 (Нова - ДВ, бр. 60 от 2020 г.), в която изрично е регламентирано, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1. Съответно, в чл. 22, ал. 3 от Наредба № 8121з-1174/21.10.2020 г. (отм.) също е налице изменение на текста, като отново изрично е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1 съгласно чл. 187, ал. 4 от ЗМВР. Предвид изложеното, счита, че исковата претенция за периода 07.07.2020 г. - 30.04.2022 г. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Що се отнася до исковата претенция за периода 25.05.2019 г. - 06.07.2020 г., счита, че е неоснователна и следва да бъде отхвърлена като се мотивират със следното: При изчисляване на времето, отработено от ищеца, съответно за компенсиране на положения извънреден труд, е приложена нормативната уредба по специалния ЗМВР. На основание чл. 187, ал. 9 от ЗМВР (в действащата до 07.07.2020 г. редакция на текста) редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. С Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 г. (обн. ДВ, бр. 69 от 2014 г., изм. и доп., бр. 15 от 2015 г., отменена с § 4. от ДР на Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г., в сила от 02.08.2016 г.) е регламентиран редът, касаещ спорния въпрос единствено за периода до 02.08.2016 г., тъй като действащата към този момент наредба е била отменена, а Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. (отм.) е влязла в сила на 02.08.2016 г. Съгласно чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 2014 г. (отм.) при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.

За процесния период, редът е регламентиран със следните наредби:

1. Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на

държавните служители в министерството на вътрешните работи (в сила от 02.08.2016 г., Обн. ДВ. бр.60 от 02.08.2016 г., изм. и доп. ДВ. бр. 99 от 13.12.2016 г., отм. ДВ. бр.3 от 10.01.2020 г., отм. ДВ. бр.4 от 14.01.2020 г.);

2. Наредба № 8121з-36/7.01.2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (Обн. ДВ. бр. 3 от 10.01.2020 г., изм. ДВ. бр.41 от 8.05.2020 г., отм. ДВ. бр. 93 от 30.10.2020 г.);
3. Наредба № 8121з-1174/21.10.2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (Обн. ДВ. бр.93 от 30.10.2020 г., отм. ДВ. бр.107 от 18.12.2020 г.), и действащата;
4. Наредба № 8121з-1353/15.12.2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от закона за министерството на вътрешните работи (в сила от 01.01.2021 г., Обн. ДВ. бр.107 от 18.12.2020 г.).

Не възразява, че страните по делото са били в служебни правоотношения през процесния период. Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ) обаче не следва да се прилага за служители на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 от същия закон, тъй като по отношение на тях в процесния период е действала друга наредба, в която липсва изрична норма, която допуска превръщането на нощните часове положен труд в дневни с определен коефициент. Налице е и специална нормативна уредба по отношение отчитането и заплащането на нощния труд в МВР, и следователно не може да намери приложение разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от НСОПЗ. Тази разпоредба е непригодна за прилагането ѝ към държавните служители в МВР, тъй като само при кумулативното наличие на трите необходими предпоставки в нея, в случай на работа на смени (1. работа на смени; 2. продължителност на нощно работно време, по-малка от продължителността на дневното и 3. трудово възнаграждение, заработено по трудови норми), може да се въвежда увеличение с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. В чл. 187, ал. 1 и 3 от ЗМВР дневното и нощното работно време са с една и съща продължителност от 8 часа. Не е налице и работа по трудови норми за определяне размера на трудово възнаграждение по чл. 247 и чл. 250 от КТ.

За да се твърди, че е налице положен извънреден труд, който не е заплатен от ответника, следва ищецът действително да е работил извън установеното за него работно време по график и да не му е изплатено съответното възнаграждение, а в случая всеки положен от него час труд, включително за извънреден и нощен труд, своевременно му е заплащан ежемесечно, видно от платежните бележки. Превръщането на нощните часове положен труд с коефициент 1,143 е установено с цел увеличаване заплащането за положен нощен труд с допълнително възнаграждение от 0,25 лв., а не за генериране и заплащане на извънреден труд. Както бе посочено по-горе, в МВР е разрешено полагане на 8 часа нощен труд, за разлика от другите държавни служители, на които е разрешено полагането на 7 часа нощен труд. Това води до неприложимост на посочения коефициент, тъй като същият се получава от съотношението на 8 часа дневен труд към 7 часа нощен труд. Ако се извърши заместване по посоченото съотношение, за служители на МВР същото ще е 8 часа

дневен труд към 8 часа нощен труд, при което се получава коефициент 1.

По отношение на претенцията за преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143, обръща внимание, че страните по делото са обвързани от служебно правоотношение, регламентирано от ЗМВР и подзаконовите нормативни актове по неговото приложение. В закона няма препращаща норма, която да даде основание да се прилагат субсидиарно, както на разпоредбите на ЗДСл и КТ, така и издадените въз основа на тях подзаконови нормативни актове, включително и НСОПЗ. ЗМВР е специален нормативен акт, регламентиращ статута на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР (с полицейски правомощия), като обосновава различен метод на правно регулиране на работното време, трудовото възнаграждение и др. С оглед специалния характер на акта, размерът на дължимото допълнително възнаграждение следва да се определи съобразно специалните правила, посочени в закона и в издадените наредби и заповеди на министъра на вътрешните работи, въз основа на призната от закона делегация. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗМВР дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението. За постигане на тези цели на закона, законодателят е предвидил в ЗМВР различен режим на работното време (по-утежнен в сравнение с този по КТ), но и привилегии за служителите на МВР (увеличен клас за прослужено време, удължени почивни дни, ранно пенсиониране и др.), каквито не са предвидени за работещите по ЗДСл и КТ). В тази връзка, считат, че чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи не са нарушени с приемането на специфичен по-гъвкав начин на работното време, регламентиран в ЗМВР и не може да става въпрос за дискриминация на служителите на МВР. Обратното би означавало, работещите по ЗДСл и по КТ, да имат същите класове за прослужено време, същите почивни дни, същата възраст за пенсиониране и т.н., както е по ЗМВР. В този смисъл е и решение на Съда на Европейския съюз (втори състав) от 24.02.2022 г., постановено по дело C-262/2020 г. във връзка с отправено преюдициално запитване от РС - Луковит, съгласно което чл. 8 и чл. 12 от Директива 2003/88/ЕО трябва да се тълкуват в смисъл, че при всички случаи в полза на работници от публичния сектор, при които нормалната продължителност на нощния труд е по-дълга от останалите работници, трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетение или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания труд. В исковата молба са направени изводи, които не произтичат и от т. 2 от решението на СЕС, според което чл. 20 и чл. 31 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допускат определената в законодателството на държавата-членка нормална продължителност на нощния труд от 7 часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. свързана с допустима от закона цел и е съразмерна на тази цел. Безспорно е, че високата обществена значимост на полагания труд от полицаите и пожарникарите и правомощията им за защитата на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, установени в ЗМВР обосновават съразмерност на законодателната уредба, предвиждаща полагането на 8-часов нощен труд, поради което исковите претенции на ищеца са неоснователни. За процесния период правната уредба на нощния труд на служителите в МВР е регламентирана в чл.187, ал.1 от ЗМВР във вр. ал. 3 и чл. 179 от ЗМВР, както и в

Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 г. и в Наредба № 81213-36 от 7.01.2020 г. на министъра на вътрешните работи, които са съобразени с функциите на МВР, както и с естеството на извършваната дейност. Посочените нормативни актове изчерпват правната регламентация на нощния труд на работещите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР служители и е недопустимо субсидиарното приложение на НСОРЗ. Предвид гореизложеното, считат, че ГДГП вече е изпълнила задължението си и е изплатила изцяло и своевременно положения от ищеца както извънреден, така и нощен труд. Не оспорват обстоятелството, че за процесния период ищецът е заемал длъжността, посочена в исковата молба.

Съдът, като съобрази доводите на страните, въз основа на закона и доказателствата по делото намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С оглед на обстоятелствата по делото и предвид на това, че не съществува спор между страните, съдът приема, че през процесния период 25.05.2019г. до 10.07.2020г. ищецът В. Г. Д. е бил със статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1, пр. 1 от ЗМВР, като е заемал длъжността старши полицай в група «Охрана на държавната граница» в Гранично полицейско управление - Трън към Регионална дирекция „Гранична полиция - Драгоман, на структурно подчинение на Главна Дирекция „Гранична полиция” – София, предвид на което ищецът и ответната дирекция са били обвързани от служебно правоотношение.

Съдът намира, че за да се направи извод относно основателността на исковите претенции трябва да се отговори на въпроса следва ли положения нощен труд да бъде преизчислен с коефициента, предвиден в НСОРЗ, за възнаграждение в увеличен размер, като се приложи по аналогия горецитираната правна уредба и КТ, а не специалната, регулираща трудовите отношения между работодател и тази категория държавни служители- ЗМВР и подзаконовите му нормативни актове ?

Безспорно е между страните, а и се установява от неоспореното заключение на вещото лице по назначената съдебно-икономическа експертиза, основано на отчетните протоколи за положен труд и платежните бележки за трудовите възнаграждения на ищеца, че за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2020 г. ищецът е полагал труд на 12-часови смени по график, включително и за времето от 22,00 часа до 06,00 часа, т. е. и през нощта – общо 624 часа, за което ответникът е изплатил съответните суми. Установява се още от СИЕ, че положеният от ищеца нощен труд – общо 624 часа, преизчислен в дневен с коефициент 1,143, възлиза на 713 часа, като разликата от 89 часа не е отчетена в протоколите за положен труд, не е начислена и не е изплатена на ищеца, а дължимото нетно трудово възнаграждение за този извънреден труд, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 187, ал. 6 от ЗМВР, е в претендирания общ размер от 751,71 лева.

Съгласно чл. 176 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд /178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР/. Съгласно чл. 143, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него

работно време. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица /чл. 187, ал. 1 от ЗМВР/. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период /чл.187, ал. 3, изр. 1 от ЗМВР/. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период /чл. 187, ал. 3, изр. 3 от ЗМВР/. Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл. 187, ал. 6, вр. ал. 5, т. 2 от ЗМВР/. Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на Министъра на вътрешните работи /чл. 187, ал. 9 от ЗМВР/. За периода от 02.06.2016 г. до 29.07.2016 г. е действала Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 40 от 02.06.2015 г./, която е била отменена с Решение № 8585/11.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 5450/2016 г. /влязло в сила и обнародвано на 29.07.2016 г. с ДВ, бр. 59/. С § 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. е била отменена Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 69 от 2014 г./, която е възстановила действието си след отмяната на подзаконовия нормативен акт, с който е била отменена. Съгласно чл. 195, ал. 1 от АПК подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение. Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. е била отменена с § 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г./.

Въз основа на изложеното относно действието във времето на релевантните за спора подзаконови нормативни актове съдът намира, че в рамките на процесния исков период от 31.05.2016 г. до 31.07.2020 г. са действали, както следва: 1/ за периода от 31.05.2016 г. до 02.06.2016 г. е действала Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. 2/ за периода от 02.06.2016 г. до 29.07.2016 г. е действала Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г.; 3/ за периода от 29.07.2016 г. до 02.08.2016 г. е действала Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г.; 4/ за периода от 02.08.2016 г. до 31.05.2019 г. е действала Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г.; 4./ Наредба № 8121з-36/7.01.2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (Обн. ДВ. бр. 3 от 10.01.2020 г., изм. ДВ. бр.41 от 8.05.2020 г., отм. ДВ. бр. 93 от 30.10.2020 г.);

Разпоредбите на чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. са аналогични и гласят, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. липсва изрично правило, аналогично на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 ч. и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период – т.е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1,143. В разпоредбите на чл. 31 от Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. е предвидено, че отработеното време между 22,00 ч. и 06,00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. Съгласно чл. 179, ал. 1, предл. 2 от ЗМВР, на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за полагане на труд през нощта от 22,00 ч. до 6,00 ч., а съобразно чл. 9 и чл. 12 от Раздел III на Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в министерството на вътрешните работи /обн. ДВ, бр. 67/14.08.2018 г., в сила от 14.08.2018 г., изд. на осн. чл. 179, ал. 2 от ЗМВР/, за всеки отработен нощен час или за част от него от 22,00 ч. до 6,00 ч. на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд след предоставяне в съответните финансови звена на протокол-приложение № 6 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г.

При липсата на специално правило за ставка на допълнителното възнаграждение за нощен труд или което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, съдът намира, че е налице нормативна празнота, която следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/. Съгласно това общо правило, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1,143, получен като частно при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа/ и нощното /7 часа/ работно време. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Ето защо съдът намира за неоснователни изложенията в отговора възражения относно приложимостта на установения в чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ коефициент към процесното служебно правоотношение.

Съгласно чл. 140а ал.1 от КТ работници/служители/, в редовното работно време на които се включват най-малко три часа нощен труд по чл. 140, ал.2 от КТ, както и работници/служители/, които работят на смени, една от които включва най-малко три часа нощен труд, се смятат за работници/служители/, които полагат нощен труд. Нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Положеният нощен труд се заплаща с увеличение, уговорено от страните по трудовото правоотношение, но не по-малко от размерите, определени от

МС, а самият размер на възнаграждението се определя според времетраенето на работата или според изработеното съгласно чл. 261 ввр. чл. 247 от КТ. Конкретно, съгласно чл. 261 от КТ положеният нощен труд се заплаща с увеличение, което е регламентирано и се изчислява по реда на чл. 9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. В чл. 8 на цитираната наредба е предвидено и заплащането на допълнително трудово възнаграждение за всеки отработен нощен час или част от него между 22h00min. и 6h00min., чийто минимален размер е 0.25 лв./час. Това възнаграждение е допълнително към основното, то се заплаща за положения нощен труд не като единствено, а като допълнително възнаграждение.

Съгласно чл. 142, ал. 2 от КТ работодателят може да установява сумирано изчисляване на работното време – седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 6 месеца. Работното време на държавните служители в МВР, работещи на 8-, 12- или 24-часови смени, се изчислява сумирано за тримесечен период /чл. 187, ал. 3, изр. 1 от ЗМВР/. Сумираното изчисляване на работното време е форма на отчитане на работното време, при която установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по-продължителен период от време, който в процесния случай е тримесечен. При сумираното изчисляване продължителността на работния ден не е еднаква, поради което за работодателя не съществува задължение през всеки календарен период /седмица, месец/ да осигурява отработване на пълния размер на законоустановеното работно време, което за държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 9б /нов – ДВ, бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г., изм. – ДВ, бр. 58 от 2018 г. / от Наредбата за работното време, почивките и отпуските /НРВПО/, при сумирано изчисляване на работното време по чл. 142, ал. 2 от КТ се определя норма за продължителност на работното време за периода, която норма се определя в часове, като броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане, се умножи по дневната часова продължителност на работното време, определено в трудовия договор. Едновременно с установяването на сумирано изчисляване на работното време работодателят утвърждава поименни графици за работа за периода, за който е установено сумираното изчисляване, които се изготвят така, че сборът от работните часове по графика на работника или служителя за периода, за който е установено сумираното изчисляване, не трябва да е по-голям от нормата за продължителност на работното време, определена по чл. 9б /чл. 9а, ал. 1 вр. ал. 3 от НРВПО/. Съгласно чл. 9а, ал. 4/нов – ДВ, бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г. / от НРВПО, когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. На 01.01.2018 г. е влязла в сила нормата на чл. 9г /нов – ДВ, бр. 41 от 2017 г. / от НРВПО, съгласно която отработените часове от работника или служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл. 9б, се отчитат за извънреден труд по реда на чл. 149 КТ пред инспекцията по труда без превръщане на нощните часове в дневни. По силата на § 3 от Постановление на Министерския съвет № 131/05.07.2018 г. за изменение и допълнение на Наредбата за работното време, почивките и отпуските /обн. ДВ, бр. 58 от 13.07.2018 г., в сила от 17.07.2018 г. / в чл. 9г думите „без превръщане на нощните часове в дневни“ се заличават. От това законодателно изменение е видно, че волята на нормотвореца е да признае за извънреден труд часовете, получени след преобразуване на нощните часове в дневни съгласно чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, поради което са

неоснователни възраженията на ответника за неприложимост на НСОПЗ и за действие на чл. 9г от НРВПО в редакцията му от ДВ, бр. 41 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г. През целия процесен период е действало правилото на чл. 18, ал. 3/обн., ДВ, бр. 9 от 26.01.2007 г., в сила от 1.07.2007 г./ от НСОПЗ, което гласи, че при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установява, като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделят на дневната продължителност на работното време, установена за работното място при подневно отчитане на работното време. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 9, ал. 5/обн., ДВ, бр. 102 от 03.12.1993 г./ от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, съгласно която пресмятане на трудовия стаж се извършва, като изработените часове по графика за периода на сумирането, след превръщане на нощните часове в дневни за смените с повече от 4 нощни часа, се разделят на установената за тях нормална продължителност на дневното работно време.

Съдът намира, че липсата на изрична правна уредба в ЗМВР и в приложимите наредби към него /с изключение на отменената Наредба № 81213-407/2014 г/ на правна регламентация относно преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 1, 143 (такъв коефициент е бил регламентиран в отменената Наредба № 81213-407/2014 г.), не може да се възприема като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен. С цел избягване поставянето на служителите на МВР в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение и постигане на несправедлив резултат, в случая следва субсидиарно да се приложат чл. 9, ал. 2 и чл. 18 от НСОПЗ, а именно, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време. Тези разпоредби са приложими поради липса на специална уредба в ЗМВР и в посочените по-горе приложими за случая Наредби от 2016 г., 2018 г. и 2019 г. и доколкото в тези наредби е посочено, че отново се касае за сумирано отчитане на работното време, но не е посочен алгоритъм за преизчисляване. При наличие на посочената непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, и предвид препращането на чл. 188, ал. 2 ЗМВР към КТ /съгласно който, държавните служители, полагащи труд за времето между 22. 00 ч. и 06. 00 ч., се ползват със специална закрила по КТ/ следва субсидиарно да се приложи КТ и по специално чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. Следва да намери приложение принципът за законност, уреден в разпоредбата на чл. 5 от ГПК - когато съдът констатира непълнота или неяснота на закона, следва да приложи общия им разум и да основе решението си на основните начала на правото, обичая или морала. НСОПЗ е подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ, в който по силата на чл. 9, ал. 2 е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент е 1. 143. НСОПЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в другите специални подзаконов нормативни актове, издадени по приложение на ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Нейното приложение може да се изключи в случай, че е налице специална правна уредба, която да дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни

условия. Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, на която основа и следва да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период. Да се приеме обратното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, независимо от идентичните времеви отрязъци в денонощието, през които престират работна сила, т.е. би означавало неравностойното им третиране, което е в противоречие с принципа в чл. 6 от Конституцията на РБългария и чл. 14 от ЕКЗПЧОС. Неприлагането на правната уредба, касаеща механизма за преобразуване на нощния труд в дневен, с коефициент 1, 143, и изплащането му като извънреден, по отношение на служителите в МВР, представлява разлика в третирането, която не се основава на обективен и разумен критерий, т. е. не е свързана с допустима от закона цел и не е съразмерна на тази цел. В тази насока е и законодателното решение за изменението на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР от ДВ, бр. 60 от 2020 г., с което е отстранена празнотата в законодателството и е въведено правилото, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта. В подкрепа на горното са и принципните разяснения в мотивите към т. 23 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, в които е възприета за меродавна правната логика, че общият закон намира субсидиарно приложение и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР следва да се прилага ЗДСл. Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите по трудови правоотношение. В този смисъл е и Решение № 311/08.11.2019 г. по гр. д. № 1144/2018 г. на ВКС, което е с предмет заплащане на други допълнителни възнаграждения на държавни служители в МВР, но дава принципно разрешение за субсидиарно прилагане на друг закон при липса на изрично уредено заплащане в ЗМВР; посочено е, че положителният отговор на въпроса за приложение на субсидиарни разпоредби е в съответствие с основния принцип на равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от Конституцията на РБ и чл. 14 от ЕКЗПЧОС. Също така разрешението, според което държавните служители в МВР не следва да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от работещите по трудово или служебно правоотношение по КТ и ЗДСл, съответства и на чл. 7 от Международния пакт за икономически, социални и културни права, който е въвел като задължение за държавите - страни по него, сред които е и Република България, да гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, както и на чл. 31 от Хартата на основните права. Така също и чл. 8 от Конвенция № 171 на Международната организация на труда (МОТ) от 26 юни 1990 г. относно нощния труд, предвижда, че компенсациите за полагащите нощен труд работници под формата на продължителност на работното време, заплащане или сходни придобивки трябва да са съобразени с естеството на нощния труд. Тези изводи не противоречат и на постановеното решение от 24.02.2022 г. на съда на ЕС по дело C-262/2020, образувано по преюдициално запитване от районен съд - Луковит по дело със същия предмет на спора. С това решение не се отговаря конкретно на основния спорен въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на Република България в правоотношенията с държавните служители, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд е не да

тълкува националните правни норми. Следва да се подчертае, че съдът на ЕС е достигнал до същите правни изводи, а именно: че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците в публичния сектор е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда, но при всички случаи, ако това е така, в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, които да компенсират това. В решението на СЕС е изложено, че аргументът за липсата на механизъм за преобразуване, обяснен със съображения от правен и икономически порядък, видимо не отразява допустима от закона цел, годна за обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането. Правото на Съюза не е пречка за държавите членки да вземат предвид бюджетни съображения успоредно със съображения от политически, социален или демографски порядък и да въздействат върху естеството или обхвата на мерките, които смятат да приемат, но такива съображения не могат сами по себе си да представляват цел от общ интерес. Ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел. В тази връзка сочените "компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, предвидени в ЗМВР за служителите" не може да се приеме, че представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване. Тези придобивки ползват всички служители на МВР, а не само тези, полагащи нощен труд и на тях не може да се придава качеството на обезщетение, след като не са насочени специално към категорията служители, полагащи нощен труд, нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта, а обхващат всички, работещи в системата на МВР.

Уреждането на допълнително възнаграждение за нощен труд на час с Наредбите от 2018 г. и 2019 г. и заповедите на министъра на вътрешните работи не преодоляват празнотата в законодателството в частта за положения извънреден труд и неравностойното положение на работещите в МВР и работещите по трудово правоотношение с други работодатели. Разпоредбите на чл. 7, чл. 8, чл. 9 от НСОПЗ се прилагат едновременно. Така при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1, 143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Увеличението се изразява на първо място в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/ - чл. 9, ал. 2 НСОПЗ и на второ място - в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер е установен в чл. 8 НСОПЗ /Решение № 14/27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г. на ВКС, 1У-то Г. О./. Неоснователни са доводите, че чл. 9 от НСОПЗ е неприложим поради това, че не са налице посочените в него предпоставки. Разпоредбата на чл. 9 от НСОПЗ урежда различни хипотези, защото докато ал. 1 и ал. 3 сочат условия за "увеличаване" на трудово възнаграждение с определен коефициент, то ал. 2 се отнася единствено до

изчисляване на положения труд като стойност в часове при сумирано изчисляване на работно време. Това правило е общо, а не специално, поради което не се приема тълкуването, че то е приложимо единствено при условията на ал. 1 и ал. 3 от наредбата. Определеният максимален брой часове нощен труд - 8 часа, съгласно обсъдените наредби, не установява нормална продължителност на нощния труд, а само определя максималния брой часове нощен труд, допустим за полагане от служителите по ЗМВР. Изразът, употребен в посочените по-горе нормативни актове при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00ч. и 06,00ч. не сочи задължителност на полагането точно на 8 часови смени, изключвайки 7 часови такива, както и не изключва приравняването му към дневния и съответно не изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд, а правна възможност да се определи такъв график, при който служителите на МВР да покриват цялото денонощие, съобразно своята численост в съответното подразделение.

Вещото лице е определило същия при условията на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, която разпоредба не поставя изискванията на чл. 9, ал. 1 от същата наредба за работа при трудови норми, за брой нощни часове към брой дневни часове. Ето защо не се приемат доводите, че за служителите приложимият коефициент е 1, а не 1. 143. Аргумент е и че в Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. също се възприема този коефициент - 1. 143, но формулиран по друг математически начин, който води до същия резултат - при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22: 00 и 6: 00 ч. за отчетния период се умножава по 0. 143 и полученото число да се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. Това показва, че в Наредба № 8121з407/11.08.2014 г. е възприет подход, установен в КТ и в НСОПЗ.

С оглед на изложеното относно нормативната уредба, касаеща наличието на положен извънреден труд за иския период съдът намира, че с изключение времето на действие на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., през останалото време липсва изрично законово правило, което да урежда въпроса дали е налице извънреден труд при надвишаване на нормата работни часове при сумирано изчисляване на работното време в резултат от превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. В този случай приложение следва да намери прогласеният в чл. 5 от ГПК принцип за законност, съгласно който съдът разглежда и решава делата според точния смисъл на законите, а когато те са непълни, неясни или противоречиви – според общия им разум, като при липса на закон съдът основава решението си на основните начала на правото, обичая и морала.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че общият разум на закона е да признае нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1,143, както за целите на изчисляване на отработените дни и пресмятане на трудовия стаж, така и за отчитането на извънредния труд. В този смисъл е и нормотворческото решение, вложено в новата редакция на чл. 9г /изм. ДВ, бр. 58 от 13.07.2018 г./ от НРВПО. Съдът основава решението си и на прогласения в чл. 16 от КРБ и чл. 1, ал. 3 от КТ принцип за закрила на труда, насочен към подпомагане на работника или служителя като икономически по-слаба и зависима страна по съответното правоотношение. Ето защо, съдът намира, че за процесния период нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1,143 по реда на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, следва да се вземат предвид при решаването на въпроса, дали е положен извънреден труд.

Мотивиран от изложеното, съдът намира, че исковата претенция за заплащане на извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание.

От приетата по делото съдебно-икономическа експертиза се установява, че за процесния период от време 01.05.2019 г. – 31.07.2020 г. ищецът е положил нощен труд в размер на 624 часа, преизчислени с коефициент 1,143, а приравнени на дневно работно време тези часове възлизат на 713 часа, като разликата от 89 часа експертизата определя като извънреден труд, който не е отчетен по протоколи за положен труд и не е начислена, съответно – не е изплатена по платежни бележки. Изчислена по този начин дължимата сума за положен нощен труд, преизчислен като дневен и отчетен като извънреден труд, възлиза на сума в размер на 751,71 лева, който съвпада с размера на заявената претенция, представляваща възнаграждение за отчетен извънреден труд, вследствие на разликата между заплатен нощен труд и преизчислен с коефициент 1,143, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. На ищеца се дължи и лихва за забава върху неизплатеното възнаграждение за извънреден труд от 751,71 лв. в размер на 171,07 лева, както и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху дължимата сума от датата на завеждане на исковата молба в Районен съд – Трън /от 26.05.2022 г./ до окончателното плащане.

Съобразно отговор на въпрос №4 (лист 8 от СИЕ) към неоспореното заключение на вещото лице по назначената съдебно-икономическа експертиза за периода 01.05.2019 г. – 10.07.2020 г. ищецът е положил общо 713 часа нощен труд, с което е реализиран юридическият факт, пораждащ правото на ищеца да търси тази сума към датата на исковата молба /съвпадаща с края на претендиращия период/, което съдът следва да съобрази, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 3 от ГПК.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, в тежест на ответника следва да бъдат възложени направените от ищеца разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Видно от договор за правна защита и съдействие и списък на разноските по чл. 80 от ГПК, договореният адвокатски хонорар, възлизащ на сумата 400 лева, е изцяло заплатен в брой и е съобразен с предвидените в Наредба № 1/09.97.2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК на ответника следва да бъдат възложени и всички дължащи се такси и разноски по делото – държавна такса в размер на 36,91 лева, както и държавна такса от 5 лева в случай на издаване на изпълнителен лист. Ответникът следва да понесе и разноските по изготвеното заключение на експертизата по делото в размер на 180 лева, платени от бюджета на съда.

Водим от изложеното дотук, на основание чл. 235 и чл. 236 от ГПК, Трънският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Гранична полиция“ при МВР, със седалище и адрес на управление гр. София 1202, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, представлявана от Директора и главен комисар С.К., да заплати на В. Г. Д., с ЕГН: *****, с адрес: ***, по исковите с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 187, от ЗМВР и чл. 86 от ЗЗД: сумата 751,71 лева (седемстотин петдесет и един лева и седемдесет и една стотинки), представляваща дължимо допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода 25.05.2019 г. – 10.07.2020 г., получен след преобразуване на положени часове нощен труд в дневен, лихва за забава върху неизплатеното възнаграждение за извънреден труд от 751,71 лв. в размер на

171,07 лева, както и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху дължимата сума от датата на завеждане на исковата молба в Районен съд – Трън /от 26.05.2022 г./ до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Гранична полиция” при МВР, със седалище и адрес на управление гр. София, 1202, бул. „Княгиня Мария Луиза“ 46, представлявана от Директора и главен комисар С.К., да заплати на В. Г. Д., с ЕГН: *****, с адрес: *** сумата в размер на 400 лева (четиристотин лева), представляваща разноски, сторени по водене на делото.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Гранична полиция” при МВР, със седалище и адрес на управление гр. София, 1202, бул. „Княгиня Мария Луиза“ 46, представлявана от Директора и главен комисар С.К., да заплати по сметката на Районен съд – Трън държавна такса в размер на 36,91 лева, държавна такса от 5 лева в случай на издаване на изпълнителен лист и сумата от 180.00 лева, представляваща разноски за съдебно-счетоводна експертиза, изплатени от бюджета на съда.

Решението да се връчи на страните по делото. Същото подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Перник в двуседмичен срок от 31.10.2022г. /съгласно чл. 315, ал. 2 от ГПК/.

Съдия при Районен съд – Трън: _____